

[Korsgaard.]

som er til Behandling, at den skal give en Indtægt af ca. 8 Mill. Kr. mere, end man havde for det Aar, for hvilket der foreligger Statsregnskab, ja, saa kan jeg ikke se rettere end, at man i hvert Fald paa dette Punkt vedblivende bedømmer Situationen meget optimistisk. Og jeg beder om at faa at vide — hvad enten det nu maatte blive den højtærede Minister for offentlige Arbejder eller den højtærede Finansminister, der vil udtale sig om det —, hvorpaa man bygger den Antagelse, at disse to Grupper skulde give en væsentlig større Indtægt end i Aaret 1928—29.

Spørger man nu i al Almindelighed om, under hvilket System man har det bedste Finansstyre, vil Svarene herpaa naturligvis falde forskelligt; men det er mig fuldkommen ubegribeligt, at den ene Finansminister efter den anden vil give det Udseende af, naar han taler herfra, at det er hans personlige Egenskaber, der i høj Grad er medbestemmende for, om det finansielle Resultat bliver ringere eller bedre. Det er mig fuldkommen ubegribeligt, at almindelige Mennesker, naar de bliver Ministre, i den Grad kan miste Realitetssans — det maa aabenbart være farligt at komme op paa disse Højder. Jeg tror ikke, jeg endnu har truffet nogen Finansminister, som ikke tillagde sin specielle Indflydelse paa Forholdene en overmaade stor Vægt.

Nu er jeg personlig i det lykkelige Tilfælde, at jeg aldrig bliver Finansminister, saa derfor kan jeg saa roligt udtale mig; men jeg maa dog sige, at hvis det utænelige skulde ske, og jeg saa vilde give mig til at bilde Folk ind, at det var mig, man kunde takke for, at det gik godt, vil jeg inderlig haabe, at jeg vilde le lumsk ad mig selv, og jeg vil haabe, at jeg ikke vilde regne med en saadan Naivitet hos Folk, at de troede paa sligt.

Den enkelte Person spiller nemlig ret beset en ret ringe Rolle. Dermed være naturligvis ikke sagt, at han slet ingen Rolle spiller. Man kan, naar der er Tale om de meget smaa Bevillinger, oprulle det, som om Statens Ve og Vel beror paa, om denne eller hin Institution faar 500 Kr. mere eller mindre om Aaret, og den Slags Ting kan maaske sammenlagt blive til et eller andet Beløb omkring en halv, højst en hel Million Kroner. Sligt kan en Minister have Indflydelse paa, og i den Retning maa jeg give den nuværende Finansminister — jeg vil ikke sige Ros, for man skal aldrig rose hinanden, da vi jo ved, at naar der roses, menes det ikke; man kan undertiden gaa ud fra, at man mener det,

naar man dadler, men naar man roser hinanden, er Hensigten egentlig ikke at rose. Og her ihukommer jeg den højtærede Finansministers Bemærkning om, at det konservative Parti maaske ikke havde haft godt af at skifte finansiell Ordfører. Jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Ministers Bemærkning ikke i Hovedsagen gik ud paa at sige mig en Behagelighed, men at sige mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, en Ubegagelighed, for havde det ikke ligget bagved, var det første ikke kommet.

Jeg maa altsaa hævde, at med Hensyn til at spare Smaabeløb er den nuværende højtærede Finansminister ikke saa værst, og da Smaapenge ogsaa er Penge, og da jeg synes, Statens Udgifter i Forvejen kan være store nok, kan det for mig aldrig blive nogen daarlig Egenskab.

Men ud over dette maa jeg altsaa hævde, at det slet ikke kommer an paa, om Finansministeren hedder N. Neergaard eller Bramsnæs.

Det, det kommer an paa, er, hvorledes man, om jeg saa maa sige, storpolitisk indstiller sig, og det, det i særlig Grad kommer an paa, er, hvor stort et Udgiftsbudget man vil tillade sig at have.

Og her kan der ikke være fjerneste Tvivl om, at et System som det radikal-socialdemokratiske, der jo er specielt stærkt socialdemokratiske betonet, maa blive dyrere end et andet, hvorefter det offentlige ikke bør paatage sig alt for mange Opgaver og ikke i for høj Grad bør give Understøttelser, som ikke er absolut nødvendige eller ønskelige. Der kan altsaa saaledes for mig set ikke være fjerneste Tvivl om, at de, der mener det ønskeligt, at Landet har de færrest mulige Skatter, selvfølgelig ikke kan vente sig, at dette Ønske vil gaa i Opfyldelse med den siddende Regering.

Jeg har tidt og ofte lagt Mærke til den besynderlige Suffisance, hvormed socialdemokratiske Talsmænd vil paastaa, at det socialdemokratiske Styre har været billigt. Det er saa inderligt selvmodsigende, som noget være kan. Der er derfor ingen Tvivl om — det viser jo ogsaa de Lovforslag, der er fremsat, tydeligt nok —, at det, man kan vente sig af den nuværende Regering, paa ingen Maade er Skattelettelse, det maa naturligvis blive Skatteforøgelse.

Jeg tør ikke paastaa, at man ikke kan vedblive at have Flertal paa dette Grundlag, idet man jo har Lov til at antage, at de, som har Gavn af Skatteforøgelsen, er flere end de, for hvem det modsatte gælder; men jeg tør paastaa, at de, der støtter et